

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: Ing. P. Ch.**, zastoupen Mgr. Robertem Rotreklem, advokátem, se sídlem Hybešova 42, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 7/2004 - 42 ze dne 31. 3. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížnosti shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se dožadoval zrušení rozhodnutí žalovaného, jenž jako správní orgán II. stupně zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně, jenž stěžovatele uznal vinným z přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a uložil mu pokutu ve výši 8000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 500 Kč. Skutková podstata přestupků měla být naplněna tím, že stěžovatel dne 2. 1. 2003 ve 20.10 hodin řídil osobní automobil Opel Omega SPZ XY v B. po pozemní komunikaci ulice K., kde byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR z důvodu jízdy bez předepsaného osvětlení v době snížené viditelnosti, při kontrole se podrobil dechové zkoušce na alkohol přístrojem LION Alcometer SD 400 P, č. testu 2335, s pozitivním výsledkem 0,88 g/kg,

s kteroužto hodnotou souhlasil, nežádal lékařské vyšetření ani odběr krve, doznal požití alkoholu před jízdou.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané dne 24. 5. 2005 předně namítá, že odpovědnost za přestupek zanikla, neboť rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno až dnem 7. 1. 2004, kdy si je vyzvedl na poště, přičemž přestupek měl být spáchán 2. 1. 2003. Uvádí, že dne 23. 12. 2003 se zdržoval u svých rodičů, což lze ověřit jejich výsledkem. Krajský soud skutečnosti týkající se doručení rozhodnutí žalovaného zhodnotil nesprávně. V podání ze dne 5. 8. 2005 prostřednictvím krajského soudu stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu jako „listinné důkazy“ potvrzení rodičů žalobce ze dne 30. 6. 2005, že se stěžovatel s rodinou u nich zdržoval od noci 22. 12. 2003 do 27. 12. 2003.

Další námitkou kasační stížnosti je tvrzená vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž vycházel správní orgán a poté krajský soud, je v rozporu s obsahem spisu. Stěžovatel tvrdí, že nebylo bez důvodných pochybností zjištěno, že předmětný automobil řídil právě on. Stěžovatel v řízení správním tvrdil, že řídil pan P., což pan P. prohlásil písemně dne 12. 12. 2003. Žalovaný nevyslechl druhé dvě osoby nacházející se ve vozidle (pan K., pan P.), neučinil to ani krajský soud, přičemž tyto důkazy měly podle stěžovatele vést ke zjištění, kdo byl řidičem vozidla. Dále stěžovatel napadá hodnocení důkazů, přičemž zpochybňuje věrohodnost výpovědí policistů, neboť kdyby snad tito policisté vypověděli, že věci se sebehly jinak, než vypovídají, nelze vyloučit jejich kázeňský postih, a navíc lze přepokládat, že policisté konající spolu službu budou vypovídat o událostech při kontrolách shodně. Dopravní kontrola se uskutečnila v době, kdy již byla tma, vůz byl vybaven tmavými protislunečními foliemi, které snižují viditelnost do interiéru vozu, a proto si policisté nemohou být jisti, kdo vozidlo řídil, a tvrdit, že se stěžovatel po zastavení vozidla přemístil na zadní sedadlo a odtud na výzvu policistů vystoupil. Krajský soud v rozsudku mylně uvedl, že stěžovatel nejprve tvrdil, že vozidlo řídí pan K. to stěžovatel nikdy netvrdil, tvrdil, že řídil obchodní partner pana K. – soud tedy nedostatečně prostudoval spis. Nejvyššímu správnímu soudu pak stěžovatel podáním ze dne 5. 8. 2005 předložil jako „listinný důkaz“ čestné prohlášení Z. P. ze dne 12. 12. 2003, podepsané dne 15. 7. 2005, že v inkriminovanou dobu řídil shora uvedený osobní automobil on.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž uvedl, že stěžovatel v žalobě ze dne 14. 1. 2004 nejprve uvedl, že rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno až 7. 1. 2004, kdy si je vyzvedl na poště, přičemž 27. 12. 2003 se nezdržoval v místě doručení, neboť odjel na rekreaci. Až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 24. 5. 2004 stěžovatel uvedl novou skutkovou okolnost, že již dne 23. 12. 2003 odcestoval k rodičům. Závěr krajského soudu, že za den, kdy se v místě doručení stěžovatel zdržoval, lze považovat i den, kdy stěžovatel odcestoval, je podle žalovaného správný, přičemž připojuje názor, že požadavek, aby se adresát zdržoval v místě doručení po celou dobu, doručovací lhůtu, by mohl vést k tomu, že adresát by po zjištění, že má zásilku uloženou na poště, jednoduše opustil místo, kde se zdržuje, a pořídil by si o tom důkaz, a tak by mařil předvídané důsledky úpravy doručování ve správním řádu, jak platily ve znění do 31. 12. 2005. K druhé námitce žalovaný sdělil, že skutková zjištění, o která opřel právní závěry, mají oporu ve správním spise. Jinou skutečností je, že z některých podkladů vyplývaly skutečnosti jiné, které správní orgány za své nevzaly. Stěžovatel podle žalovaného primárně svými námitkami míří do hodnocení důkazů, to však neznamená, že skutková zjištění nemají oporu ve spise. Pokud stěžovatel zpochybňuje svědectví policistů, pak žalovaný doplnil, že nebyl zjištěn žádný důvod, proč by policisté prováděli zákrok s osobou, která nebyla řidičem. Skutková zjištění mají oporu

ve spise, důkazem byly svědecké výpovědi policistů a vyjádření žalobce, které podal na místě kontroly.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost vázán rozsahem i důvody, které stěžovatel uplatnil (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a shledal, že kasační stížnost není důvodná, přičemž některé skutečnosti jsou uplatňovány nepřipustně.

Z hlediska logiky uplatněných důvodů nutno nejprve pojednat o námitce mířící na promlčení možnosti projednat přestupek, neboť byla-li by tato námitka důvodnou, ztrácí opodstatnění zaobírat se námitkami dalšími. Tato námitka může představovat důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (vada řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí by mohla spočívat v tom, že nebyl proveden důkaz, který stěžovatel navrhoval k prokázání svého tvrzení, případně v tom, že by se soud nevypořádal s odmítnutím takového důkazu, nesprávné právní posouzení by pak mohlo spočívat v aplikaci nesprávné právní normy, anebo v nesprávném výkladu normy přílehlavě).

Podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle § 24 odst. 2 správního řádu účinného v době doručování rozhodnutí žalovaného, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od doručení, poslední den lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Domněnku náhradního doručení písemnosti určené do vlastních rukou podle § 24 odst. 2 správního řádu může adresát vyvracet pouze dokazováním svého tvrzení, že se v době pokusu o doručení písemnosti v místě doručování nezdržoval. V tomto ohledu tedy stěžovatele stíhalo břemeno tvrzení i břemeno důkazní; ohledně vyvracení fikce doručení správního aktu se jedná o konstantní judikaturu zaujímanou ve správním soudnictví již řadu let a potvrzenou také judikaturou Nejvyššího správního soudu od roku 2003 (např. rozsudek ze dne 24. 2. 2004 č. j. 5 Azs 46/2003 - 50, www.nssoud.cz). Ze správního spisu plyne, že rozhodnutí žalovaného bylo na poště uloženo 23. 12. 2003, kterýžto den doručovatel stěžovatele nezastihl v místě doručení. Stěžovatel nejprve ve lhůtě pro podání žaloby v žalobě tvrdil, že se v místě doručení nezdržoval 27. 12. 2003, k čemuž dokládal potvrzení majitele penzionu, v němž trávil vánoční svátky roku 2003, později, a to podáním ze dne 24. 5. 2004 reagujícím na vyjádření žalovaného k žalobě, změnil své tvrzení a tvrdil, že odcestoval 23. 12. 2003 s rodinou ke svým rodičům a odtud pak 27. 12. 2003 na rekreaci, kde setrval do 3. 1. 2004 (v tomto podání žádné důkazy soudu nenabídl, pouze uvedl, že sousedé byli informováni o odjezdu a taktéž doručovatelka, aby běžnou poštu předávala sousedům), aby konečně v kasační stížnosti tvrdil, že „uvedl“ (nespecifikuje kdy a kde), že od 23. 12. 2003 se zdržoval u svých rodičů, přiložil prohlášení svých rodičů z roku 2005, že se stěžovatel již od 22. 12. 2003 zdržoval u nich.

Krajský soud v Brně se námitkou promlčení možnosti stíhat přestupek zabýval, i když nelze upřít žalovanému značnou míru oprávněnosti jeho reakce, totiž, že stěžovatel vymezil skutkově svůj žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby zcela odlišně. Přitom rozšiřovat žalobní body lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.) – nicméně, promlčení možnosti stíhat přestupek je tak závažnou okolností trestního obvinění z přestupku, která může jít až na hranici přezkumu ex offio – proto Nejvyšší správní soud nevytýká krajskému soudu, že připustil tuto námitku skutkově zcela odlišně pojatou v žalobě a v replice

k vyjádření žalovaného jako námitku řádnou. Krajský soud mohl věc posuzovat na základě tvrzení, jež stěžovatel v tomto řízení přdestřel, navíc za situace, kdy stěžovatel souhlasil již dne 7. 3. 2005 s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, tedy muselo být stěžovateli jasné, že soud nemůže v takovém řízení vést dokazování, jež by mohl provádět jen při nařízeném jednání. Za této situace krajský soud nepochybil, pokud vyhodnotil stěžovatelovo tvrzení v podání ze dne 24. 5. 2004, že dne 23. 12. 2003 odcestoval z místa bydliště k rodičům, jako takové, jež nebránilo, aby nastala fikce doručení rozhodnutí žalovaného dnem 29. 12. 2003 (zásilka byla uložena 23. 12. 2003, lhůta tří dnů podle § 24 odst. 2 správního řádu s ohledem na vánoční svátky uplynula 29. 12. 2003). V řízení o žalobě stěžovatel, jak shora uvedeno, jednak souhlasil s řízením bez nařízení jednání, jednak nenavrhl k místu svého pobytu dne 23. 12. 2003 žádné důkazy, jež by svědčily pro to, že se již v tento den v místě doručení nezdržoval. Pokud v kasační stížnosti mění své tvrzení tak, že se od 23. 12. 2003 zdržoval u rodičů, kteří podepsali 30. 6. 2005 prohlášení, že u nich stěžovatel byl již 22. 12. 2003, pak jde o uplatnění nových skutečností, které v řízení o kasační stížnosti přípustně být uplatňovány nemohou (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, přičemž toto řízení je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační (krajský soud je vázán rozsahem a důvody žaloby (srov. § 71 odst. 2, § 75 odst. 2 s. ř. s.) – Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti pak může přezkoumat rozhodnutí krajského soudu, avšak pouze v limitech, kterými byl omezen tento soud, úlohou Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního není doplňovat dokazování v intencích, jež nebyly předmětem řízení u krajského soudu; o právě takovou situaci se jedná v projednávané věci. Stěžovatel mohl od samého počátku řízení o žalobě svou procesní obranu směřovat k datu uložení zásilky obsahující rozhodnutí žalovaného, přdestřít soudu svá tvrzení a navrhnout prokázání důkazy při jednání soudu. Takovou strategii stěžovatel nezvolil, přičemž až v řízení o kasační stížnosti poprvé navrhuje jako důkazy výsledky svých rodičů, rovněž poprvé v tomto řízení se objevuje písemné tvrzení stěžovatelových rodičů, že u nich stěžovatel pobýval již 22. 12. 2003. Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 109 odst. 4 nepřihlédl ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu (tedy že se 23. 12. 2003 zdržoval u rodičů), neboť takovouto skutečnost neuplatnil před krajským soudem (tam tvrdil, že 23. 12. 2003 odcestoval z místa bydliště), včetně návrhu na důkaz výsledkem rodičů uplatněným až v řízení před Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel tak fakticky ani nemíří do právního posouzení lhůty pro promlčení možnosti stíhat přestupek, jak je zaujal krajský soud, neboť svou námitku nepřipustně staví na zcela jiných skutkových okolnostech uplatňovaných až v řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že zjištěný skutkový stav je v rozporu se správními spisy; tato námitka pojmově spadá pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a mohla by být důvodnou, pokud by správní orgán provedl všechny potřebné důkazy a provedl je zákonným způsobem, ale vyvodil by z nich podklad pro rozhodnutí nesprávným logickým úsudkem, takže skutkový stav z důkazů nevyplývá. Stěžovatel však ve skutečnosti namítá, že byl jednak skutkový stav zjištěn nedostatečně (nebyly provedeny výsledky pánů K. a P.), jednak míří do hodnocení důkazů správním orgánem – obojí námitky pak nutno kvalifikovat jako případné vady řízení, jež mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud by stěžovatel vytýkal nedostatky ve zjišťování skutkového stavu věci soudem, musel by mířit na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel by mohl důvodně namítat nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, pokud by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, tedy o procesní situaci, kdy stěžovatel navrhoval provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh byl odmítnut bez adekvátního odůvodnění, případně zcela opomenut, anebo, poněvadž v projednávané věci šlo o trestní řízení správní, žalovaný by porušil princip, podle něhož je

povinen zjistit přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 32 odst. 1 správního řádu, jenž se uplatní i v řízení o přestupcích).

Podstatou stěžovatelovy námitky je, že to nebyl on, kdo řídil v inkriminovanou dobu předmětný automobil; žalovaný své rozhodnutí opřel o oznámení orgánů Policie ČR o přestupku, přičemž stěžovatel požití alkoholu přiznal, toto oznámení podepsal. Stěžovatel byl přítomen výslechů svědků, a to policistů, kteří prováděli dne 2. 1. 2003 kontrolu vozidla, jež zastavili v B. na ulici K., poněvadž jelo bez rozsvícených předních světel (ve 20.10 h.). Policisté shodně vypověděli, že v autě jely tři osoby, jedna na místě řidiče, jedna na místě spolujezdce, třetí osoba seděla za spolujezdcem. Po zastavení vozidla řidič, v němž posléze policisté identifikovali stěžovatele, přelézal z místa řidiče do zadního prostoru vozidla a vystoupil zadními dveřmi. Stěžovatel při ústním jednání nařízeném k projednání přestupku uvedl, že seděl na zadním sedadle, a protože policisté při zastavení vozidla na předním sedadle řidiče „nikoho neviděli“, tak nechali vystoupit stěžovatele a předložit jeho doklady, přestože on už v tu dobu tvrdil, že auto neřídil. V průběhu správního řízení pak správní orgány obdržely prohlášení spolujezdců, a to pana K., že stěžovatel neřídil, a pana P., že to byl on, kdo řídil. Pana K. se nepodařilo správnímu orgánu vyslechnout, neboť přes předvolání, které se v období od 17. 6. 2003 do 6. 11. 2003 odehrálo pětkrát, se k výslechu nedostavil, a pokud jde o pana P., stěžovatel sám tvrdí, že se zdržoval delší dobu v zahraničí a teprve 12. 12. 2003 stěžovatel předal správnímu orgánu „čestné prohlášení“, že řídil pan P.

Skutečností, kterou tedy bylo třeba dokazovat, byla skutečnost, zda to byl stěžovatel, kdo řídil vozidlo v inkriminovanou dobu, a to po požití alkoholu. Stěžovatel podepsal oznámení o přestupku, požití alkoholu nepopřel, při ústním projednání přestupku tvrdil, že on vozidlo neřídil, že tak činil „obchodní partner pana K.“. Tím měl být pan P., jehož jméno stěžovatel uvedl v odvolání v řízení správním. Tuto obhajobu stěžovatele potvrdil pan K. v písemném prohlášení, pan P. pak rovněž v písemném prohlášení z 12. 12. 2003. Policisté vyslechnutí ve správním řízení jako svědci uvedli, že stěžovatel auto řídil a po jeho zastavení přelézal prostorem mezi sedadly do zadního prostoru a vystoupil zadními dveřmi. Pokud stěžovatel nyní namítá, že absentují výslechy pánů K. a P., pak je nutno především vzít v úvahu, jaká skutečnost měla být těmito výslechy prokázána; těžiště stěžovatelovy obrany tkví v tom, že on vozidlo neřídil a že tuto skutečnost tvrdil již při vystoupení z vozidla – pan K. spolupodepsal stěžovatelovo odvolání a tvrdil při tomto spolupodpisu, že vše, co stěžovatel uvádí, potvrzuje. Pan P. prostřednictvím stěžovatele předal správnímu orgánu prohlášení, že řídil on. Veškerá možná tvrzení tedy v řízení vyšla najevo, i když nelze nevidět, že správnímu orgánu se nepodařilo přimět pány K. a P. ke svědecké výpovědi, u prvního, protože se přes pět výzev ke správnímu orgánu nedostavil, u druhého, poněvadž o něm stěžovatel tvrdil, že nezná místo jeho pobytu, aby posléze uvedl, že se dlouhodobě zdržoval v zahraničí. Nicméně jejich tvrzení k událostem, jak se měly seběhnout 2. 1. 2003 ve 20.10 h. po zastavení příslušného vozidla, byla správními orgány známa nade vší pochybnost a stěžovatel neuvedl ani v žalobě, ani v kasační stížnosti, co jiného mělo být výslechy nade vší pochybnost prokázáno. Za velmi zásadní Nejvyšší správní soud považuje, že stěžovatel byl před vydáním rozhodnutí žalovaného seznámen s výsledky dokazování a všemi shromážděnými podklady, měl možnost navrhnout doplnění dokazování, leč této možnosti nevyužil a žádné návrhy na dokazování v řízení správním neuplatnil, zaslal pouze písemné prohlášení pana P. ze dne 12. 12. 2003, že to byl on, kdo byl řidičem. Těžiště problému se tak spíše posouvá do hodnocení důkazů; jednalo se o typovou situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení stěžovatele podepírané písemnými vyjádřeními spolujezdců. Existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a

logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí. Posouzením postupu správních orgánů se k žalobní námitce zabíral i krajský soud; neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku, jež stěžovatel podepsal, než verze předestřená stěžovatelem, že neřídil a že při zastavení vozidla policisté na místě řidiče nikoho neviděli, a proto si zvolili stěžovatele jako toho, kdo řídil. Policisté shodně vypověděli, že stěžovatel po zastavení vozidla přelézal z místa řidiče do zadního prostoru vozidla, odkud posléze vystoupil. Ostatně jaká logika je v tvrzení stěžovatele, že po zastavení vozidla nebyl na místě řidiče nikdo (tvrdí, že policisté nikoho neviděli) – co implicite má být z takového tvrzení dovozováno? Že snad se jednalo o vozidlo, které jelo samo, anebo někdo jiný na místě řidiče (pan P.) přelézal do zadních prostor vozidla, a to z jakého důvodu? Když po roce od této kontroly tvrdí, že to byl on, kdo řídil – co by mu bránilo, aby se policistům při kontrole představil jako řidič, který přelézal z místa řidiče do zadních prostor vozidla, neboť to by musela být verze odpovídající tvrzením pana stěžovatele a pana P., neboť na místě řidiče po zastavení vozidla neměl být nikdo. To, že byla tma a stěžovatel na písemný dokument špatně viděl, nelze brát jako právně relevantní skutečnost v potaz, neboť mohl požadovat řádné osvětlení podepisovaného dokumentu; otázkou je, nakolik jeho schopnost posoudit obsah dokumentu byl snížen požitým alkoholem, nicméně při naměřené hodnotě shora uvedené zdejší soud nepředpokládá, že by stěžovatel nechápal obsah dokumentu, který podepisuje, ani že by tím byla snížena jeho schopnost vidět způsobem, který by ovlivnil schopnost podepsat se a přečíst tento dokument.

Pokud žalovaný hodnotil výpovědi policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku jako hodnověrné, nemůže touto postupu Nejvyšší správní soud ničeho vytknout, a proto také shledává názor krajského soudu v souladu se zákonem. Krajský soud, vytýká-li mu stěžovatel, že měl provádět doplnění dokazování výslechem pánů K. a P., by tak mohl učinit jedině v případě, že by shledal vady ve zjištění skutkového stavu věci – pokud tomu tak nebylo, nelze mu neprovedení těchto důkazů klást k tíži, nehledě k tomu, že v řízení o žalobě stěžovatel provedení takovýchto důkazů nenavrhoval (srov. § 71 odst. 1 písm. e/ s. ř. s. o náležitostech žaloby).

Na těchto závěrech nemění ničeho fakt, že krajský soud patrně omylem uvedl jako zjištění ze správního spisu, že stěžovatel jednou uvedl, že řídil pan K., ač stěžovatel tvrdil, že řídil obchodní partner pana K.

Dovolává-li se stěžovatel presumpce nevinny a z ní plynoucí princip „v pochybnostech ve prospěch“, pak Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu zastává názor, že v projednávané věci bylo možno na základě hodnocení získaných důkazů uzavřít, že v inkriminovanou dobu stěžovatel řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, a stěžovatel svou obranou důkazy o tom, že vozidlo řídil, nevyvrátil ani nezpochybnil natolik, aby existovala situace takové nejednoznačnosti, jež by umožňovala použít zásady „in dubio pro reo“.

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť ze soudního spisu nevyplývaly žádné náklady

spojené s tímto řízením, jež by významně převyšovaly náklady běžné úřední činnosti žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu